

с тях, страхуваше се да не забележи някой откраднатия плод. Заобиколи и през друга улица се върна в къщи. Още от вратника Ненко чу сърдития глас на баща си, който се караше на малката му сестра:

— Казвай, кой откъсна крушата?

— Татко, аз не съм я откъснала!

— Тогава, кой е крадецът?

Ненко изтръпна, сниши се, добра се до стария плевник и с облекчение скри крушата в плевната.

Дойде време за обяд. Всички насядаха на софрата. Майката сложи топла, маслена баница. Ненко тъкмо посегна да си вземе препечен рязан от баницата и баща му го стресна.

— Кой откъсна крушата? Кой ли ще е този мамин син? — и Ненко почувства строгия поглед на баща си като игли върху лицето си.

Ненко отпусна ръка и наведе глава. Майката веднага нападна бащата:

— Стига с твоята червива круша! Остави детето да си хапне от баницата.

— Ааа!... Твоят син ли е крадецът? Бива си го, но знай, един ден в затвора хляб ще му носиш!

— Аз не съм откъснал крушата! — излъга Ненко, разплака се и излезе на двора.

Вечерта на софрата Ненковият баща пак започна:

— Нашето село е пълно с крадци на круши. Слава на Бога, единият от тях, най-опасният, е заловен. Утре ще го развеждат из улиците, накачен, от главата до петите, с крадени круши! — и пак погледна към Ненка.

Тези думи застанаха като кост на Ненковото гърло. Отдръпна се от софрата и легна да спи. Тъкмо затвори очи, прозорецът над главата му леко издрънча, и той трепна, изплаши се. Помисли си, че вече идат да го накичат с крадени круши. Сви се на топка и притисна ли-

